Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ **ΤΟΥ Π. ΤΖΙΑΦΕΡΙ**

ΤΟ ΜΠΟΞ

Μέρος πρώτον

(Μπρὸς στὴν πόρτα ἑνὸς ἱπποδρομίου, τὴ βραδειὰ ποὺ πρόκειται νὰ δοθῆ ἕνα ἐνδιαφέρον μάτς πυγμαχίας. Ὁ κόσμος σχηματίζει οὐρὰ μπρὸς στὸ ταμεῖο γιὰ νὰ πάρη εἰσιτήρια).

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ. ***(σὲ μιὰ κολοντυμένη κυρία).***— Δὲν ἔμειναν πειὰ οὔτε κάθισμα, οὔτε θεωρεῖο. Μένουν μονάχα μεριὲς θέσεις μπρὸς στὸ ρίγκ, διακόσια φράγκα ἡ μία.

Η ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ.— Γιατὶ κάθεσαι λοιπὸν καὶ δὲν πιάνεις δυὸ θέσεις ; Θέλεις νὰ μᾶς τὶς πάρουνε κι' αὐτές ;

Ο ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.— Νὰ δίσουμε τετρακόσια φράγκα γιὰ νὰ δοῦμε δυὸ ἀνθρώπους νὰ γροθοκοπιοῦνται !... Πάει πολύ, δὲν βρίσκεις ;

Η ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ.— Θὰ ἤσουν ὅμως πρόθυμος νὰ πᾶμε στὴ λέσχη καὶ νὰ χάσης χίλια φράγκα στὴ ρουλέττα, χωρὶς νὰ παραπονεθῆς διόλου.. Τί σοῦ εἶνε αὐτὴ ἡ λογικὴ τῶν ἀνδρῶν !... Ἂς εἶνε... Περιττὸν νὰ συζητοῦμε. Θέλω νὰ δῶ μπρὸς ἀπόψε καὶ, πρὸ παντός, θέλω νὰ δῶ τὸν περίφημο αὐτὸ Κίδ. Ὅταν πυγμαχεῖ αὐτός, τὸ αἷμα τρέχει σὰν ποτάμι... Θὰ διασκεδάσω λιγάκι. Ἔχω πονοκέφαλο, ἐλπίζω ὅμως νὰ μοῦ περάση ἅμα δῶ λίγο αἷμα !...

("Ας μεταφερθοῦμε τώρα στὸ καμαρίνι τοῦ Κίδ. Ὁ διάσημος πυγμάχος εἶνε στὴν ἀρχὴ μόνος μὲ τὸν προγυμναστή του. Σὲ λίγο φτάνει καὶ ἡ ἀδελφή του).

ΚΙΔ. ***(στὸν προγυμναστή)*** —Τί γίνεται κάτω ; Ἔχουμε πολὺ κόσμο ;

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ.— Το θέατρο εἶνε τίγκα ! Οὔτε καρφίτσα δὲν μπορεῖ νὰ πέση κάτω.

ΚΙΔ. ***(τρίβοντας τὰ χέρια του).***—Θὰ βγάλω πολλὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μάτς ! Θὰ ἔχω εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων, κ' ἕνα δῶρο εἴκοσι χιλιάδες φράγκα.

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ. — Ἂν νικήσης, φυσικά !

ΚΙΔ.— Μὰ θέλει καὶ ρώτημα πῶς θὰ βγῶ νικητής ; Ἔννοια σου, καὶ τὸν ξέρω καλὰ τὸν ἀντίπαλό μου τί σαπιοκάραβο εἶνε ! Δὲν θὰ μπορέση οὔτε δύο γύρους νὰ κάνη μαζύ μου. Ὕστερ' ἀπὸ τὸν πρῶτο γύρο θἄχω ἐπλώσει τὸν Παῦλο τὸν Πεισματάρη κατηγῆς.

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ. Αὐτὸ δὰ εἶνε γνωστό.. Εἶσαι πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτόν.

ΚΙΔ.— Νά, κύττα πῶς θὰ τὸν τσακίσω τὸν Παῦλο... ***(Παίρνει στάση πυγμαχίας).*** Πρῶτα θὰ τοῦ δώσω μιὰ ἀπὸ τὰ πλάγια, νὰ ἔτσι, καὶ ὕστερ' ἄλλη μιά, ἔτσι ἀκριβῶς... ***(Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπαίνει μέσα ἡ ἀδελφή του).*** Ὦ : καλησπέρα, μικρούλα μου.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ.— Εἶσαι ἕτοιμος ;

ΚΙΔ. - Ναί, εἶμαι ἕτοιμος... Νά, κύττα καὶ σύ, Ζανέττα, πῶς θὰ τὸν ξαπλώσω ἀναίσθητο κατὰ γῆς τὸν Παῦλο.. ***(Ἐπαναλαμβάνει τὶς ἴδιες κινήσεις)*** Ἔ ! πῶς σοῦ φαίνομαι ;

ΖΑΝΕΤΤΑ, ***(ἀνήσυχη).*** - Πολὺ καλός... Θέλω ὅμως νὰ σοῦ πῶ κάτι !διαιτέρως...

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ.— Ἐγὼ σᾶς ἀφήνω.. ***(Φεύγει).***

ΚΙΔ.— Καὶ τώρα, λέγε, Ζανέττα μου. Σ' ἀκούω.

ΖΑΝΕΤΤΑ, ***(μὲ δακρυσμένη φωνή).***— Μὴν τοῦ πολυχαλνᾶς τὸ πρόσωπο !

ΚΙΔ — Τίνος !

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Τοῦ Παύλου.

ΚΙΔ.— Καὶ γιατί, παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον ;

ΖΑΝΕΤΤΑ, ***(ἀφελέστατα).***— Ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ !

ΚΙΔ, ***(Ἀναπηδώντας).***— Τί ἔκανε λέει ! Ἄκουσα καλὰ ἢ μήπως γελιέμαι ; Ἀγαπᾶς τὸν Παῦλο ; Αὐτὸ τὸ σαπιοκάραβο ; Πρόσεξε, Ζανέττα, τί λές !

ΖΑΝΕΤΤΑ, ***(χαμηλώνοντας τὰ μάτια).***— Ναί, ἔχεις δίκηο ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πῆς. Αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, τὰ σκέφθηκα καὶ μόνη μου προηγουμένως... Προσπάθησα νὰ καταπνίξω μέσα μου αὐτὸ τὸ αἴσθημα. Καὶ ὅμως.. Σήμερα τὸ πρωὶ κατάλαβα πειὰ ὅτι τὸν ἀγαπῶ τὸν Παῦλο τρελλά !

ΚΙΔ.— Συμφορὰ ποὺ μὲ βρῆκε !...

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Σὲ λυπεῖ αὐτό, Λουδοβίκε μου ;

ΚΙΔ.— Γιατὶ νὰ σοῦ τὸ κρύψω ; ..

ΖΑΝΕΤΤΑ. ***(τὸν ἀγκαλιάζει).***—Σοῦ ζητῶ συγνώμη, Λουδοβίκε μου,—μικρό μου Λουδοβικάκι, ὅπως ἔλεγε ὁ μακαρίτης ὁ μπαμπάς.

ΚΙΔ.— Μπᾶ ! μὴν πειράζεσαι ! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὸν κόσμο, παθαίνουν τέτοιες μεγάλες συμφορές !...

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Ἐξάλλου, ὁ Παῦλος θὰ παρατήση τώρα τὸ μπόξ.

ΚΙΔ.— Ἔτσι τὸ λέει...

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Ὄχι, ὄχι, τὸ λέει σοβαρά... Θέλει νὰ γίνη σωφέρ. ἀφοῦ ἀπέτυχε στὸ μπόξ. Θὰ δουλέψη τέσσερα—πέντε χρόνια, καὶ ὕστερα θ' ἀνοίξουμε ἕνα γκαράζ σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι... Θὰ πουλᾶμε καὶ ἀνταλλακτικὰ εἴδη. Θὰ περάσουμε πολὺ καλὰ μαζύ...

ΚΙΔ, ***(συγκινούμενος).***— Γλυκειά μου ἀδελφούλα ! Μὰ εἶνε τίμιος ἄντρας, αὐτὸς ὁ Παῦλος ;

ΖΑΝΕΤΤΑ. - Οὔ ! καὶ μὲ τὸ παραπάνω !

ΚΙΔ.— Καὶ σ' ἀγαπάει ;

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Τρελλαίνεται γιὰ μένα ! Νά, γιὰ κύττα τὴν κάρτα ποὺ μοῦ ἔστειλε σήμερα τὸ πρωί. ***(Διαβάζει :) «Σήμερα σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ χθὲς καὶ λιγώτερο ἀπ' ὅσο θὰ σ' ἀγαπῶ αὔριο!»*** Εἶδες τί ὤμορφα ποὺ τὰ λέει ;

ΚΙΔ.— Ναί, φαίνεται αἰσθηματίας !

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Λοιπόν ;

ΚΙΔ.— Λοιπόν... κομμάτια νὶ γίνη ! Πάρ' τον ἄντρα, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶς τόσο πολύ !.

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Λέχεσαι λοιπόν ; Λίνεις τὴ συγκατάθεσή σου ; Ἄχ ! τὶ καλὸς ποὺ εἶσαι ! Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω !

ΚΙΔ.— Κατὰ βάθος ὁ Παῦλος εἶνε καλὸ παιδί.

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Μάλαμα !... Καὶ νἄξερες πόσο σὲ θαυμάζει !

ΚΙΔ.— Ἀλήθεια μοῦ λές ;

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Νὰ μὴ σώσω ! .. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν λυπηθῆς ; καὶ νὰ μὴν τὸν χτυπήσης δυνατά ;

ΚΙΔ — Καλά, καλά... Μὴ φοβᾶσαι... Δὲν θὰ ζητήσω βέβαια νὰ κάνω κακὸ στὸν κουνιάδο μου ...

ΖΑΝΕΤΤΑ. — Σ' εὐχαριστῶ, Λουδοβίκε ! Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας ! Καὶ ὕστερα θὰ πιάσουμε ἕνα σπιτάκι, καὶ θὰ ζήσουμε καὶ οἱ τρεῖς μαζὺ χαρούμενοι κ' εὐτυχισμένοι !

ΚΙΔ. — Ναί, θὰ περάσουμε πολὺ καλά...

ΖΑΝΕΤΤΑ, ***(τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλάει).*** — Λουδοβίκε,—μικρή μου Λουδοβικάκι, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ μακαρίτης ὁ μπαμπᾶς !..

ΚΙΔ.— Μὴ βαρᾶς ἔτσι δυνατά, βρὲ ἀδερφέ !...

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ, ***(μπαίνοντας μέσα).*** — Ἔλα, Κίδ, πᾶμε γιὰ τὸ μάτς... Ὅλα εἶνε ἕτοιμα...

ΚΙΔ. — Ἔρχομαι... Ἄ ; Θεέ μου, πόσο τὸν ἀγαπῶ ! Ἐγὼ πάντα αἰσθανόμουν ἐξαιρετικὴ συμπάθεια γι' αὐτὸ τὸ παιδί !

Μέρος Δεύτερον

(Οἱ ἀντίπαλοι στέκονται ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον, στὸ ρίγκ. Ὁ Παῦλος δίνει τοῦ Κίδ μιὰ «νειρέκτ». Ὁ Κίδ τὴν δέχεται, χωρὶς ν' ἀμυνθῆ. Ὁ Παῦλος ξεθαρρεύεται καὶ τοῦ δίνει ἄλλη μιά. Ὁ Κίδ κρατάει τὴν ἴδια παθητικὴ στάση. Τότε ὁ Παῦλος τὸν ἀρχίζει στὶς γλήγορες. Τὸ πρόσωπο τοῦ Κίδ εἶνε γεμᾶτο αἵματα καὶ ὅμως συνεπὴς στὸ λόγο ποὺ ἔδωσε στὴν ἀδελφή του, δὲν ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του).

Ο ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΚΙΔ, ***(ἀνησυχῶντας τοῦ φωνάζει).***— Μὰ τὶ κάθεσαι μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ;

ΚΙΔ, ***(ἀπελπισμένος).*** — Δὲν μπορῶ νὰ τὸν χτυπήσω !... Θὰ τὸν πάρη ἄντρι ἡ ἀδελφή μου καὶ δὲν βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ τοῦ χαλάσω τὰ μούτρα !

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ.—Μιλᾶς μὲ τὰ σωστά σου τώρα ; Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές ! Πάει... Τρελλάθηκε ὁ κακομοίρης !

ΚΙΔ, ***(ὁπισθοχωρῶντας ἀπὸ τὶς πολλὲς γροθιὲς ποὺ τρώει ἀπὸ τὸν Παῦλο).***—Θὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακὸ μου !... Νὰ μὴν μπορῶ νὰ τὸν χτυπήσω !

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ. — Μὰ σήκωσε κ' ἐσὺ τὸ χέρι σου !... Τί ἔπαθες σήμερα !

ΚΙΔ, ***(στηριζόμενος στὰ σχοινιὰ τοῦ ρίγκ, ἕτοιμος νὰ πέση κάτω.*** — Μὴ βαρᾶς ἔτσι δυνατά, βρὲ ἀδερφέ !... Ἡ Ζανέττα μοῦ τὰ εἶπε ὅλα... Καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σηκώσω χέρι ἀπάνω σου... ἀφοῦ εἶσαι κουνιάδος μου... Μά, μὴ σοῦ λέω !... Ὦ ! μὲ πέθανες... Ἀκοῦς τὶ σοῦ λέω, Παῦλο... Ἄχ ! μὲ πῆρε στὸ λαιμό της ἡ Ζανέτ-

ΑΠ' ΤΑ ΠΑΛΗΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Λὰ χὶρ καὶ ὁ Θεός. Μιὰ περίεργη δέησις. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσὴφ καὶ ἡ δημοκρατία. Βασιλόφρων ἐξ ἐπαγγέλματος !... Τὸ καπέλλο καὶ τὸ κεφάλι τοῦ μαύρου. Οἱ ἄδηλοι πόροι τῆς κ. Σαλαί. Διὰ τῆς μεθόδου τῶν ἐράνων. Ὁ ἔξυπνος ἀββᾶς. Μιὰ πετυχημένη ἀπάντησις.

Ὁ διάσημος πολεμιστὴς Λὰ Χὶρ, κάθε φορὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκστρατεύση ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, εἶχε τὴ συνήθεια ν' ἀπευθύνη στὸν Θεὸ τὴν ἑξῆς δέησι :

— Θεέ μου ! Σὲ ἱκετεύω νὰ κάμης σήμερα γιὰ τὸν Λὰ Χὶρ, ὅ,τι θὰ ἔκανι κ' ὁ Λὸ Χὶρ γιὰ σένα ἐὰν αὐτὸς ἦτο Θεὸς καὶ σὺ ὁ Λὰ Χὶρ !

* * *

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσὴφ ὁ Β' ἦταν, ὡς γνωστόν, σοφότατος ἄνθρωπος. Κάποτε—διηγεῖται ὁ Σεγκοῦρ—ἐταξείδευε στὴ Γαλλία ἰνκογνιτο, με τὸ ψευδώνυμον «κόμης ντὲ Φαλκενστάϊν». Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου του, ὁ ἀγαθὸς μονάρχης, ἐξοῦσε δημοκρατικώτατα.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ το ζήτημα τῆς ἡμέρας ἦταν ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀμερικανῶν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας των, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε ἐκκραγῆ.

Κάποια κυρία, λοιπόν, δημοκρατικωτάτων ἀρχῶν, βλέποντας τὴν ἁπλότητα τοῦ αὐτοκράτορος, ἐφαντάσθηκε ὅτι θὰ συμμεριζόταν ἴσως τὶς ἰδέες της ! Κυρ, σ' κάτι κο σαλόνι ποὺ ἔτυχε νὰ τὸν συναντήση, τὸν ρώτησε τὶ γνώμη εἶχε γιὰ τὴν ἐπανάστασι τῶν Ἀμερικανῶν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

— Δὲν νομίζετε κι σεῖς, τοῦ εἶπε στὸ τέλος, ὅτι ἡ Δημοκρατία εἶναι τὸ ἰδεῶδες πολίτευμα;

— Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ συμφωνήσω μαζὶ σας, τῆς ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Ἰωσήφ. Εἶμαι βασιλόφρων... ἐξ ἐπαγγέλματος !

* * *

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἴσχυε στὴν Ἀμερικὴ ὁ θεσμὸς τῆς δουλείας τῶν μαύρων, ἕνας Ἀμερικανὸς παρετήρησε μιὰ μέρα ποῦβρεχε ραγδαίως ὅτι κάποιος μαῦρος εἶχε βγάλει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ εἶχε κρύψει κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισό του.

Πλησίασε, λοιπόν, τὸν μαῦρο καὶ τὸν ρώτησε :

— Γιατὶ ἔβγαλες τὸ καπέλλο σου;

— Γιὰ νὰ τὸ προφυλάξω ἀπὸ τὴν βροχή, ἀπάντησεν ὁ μ...

— Μὰ τώρα βρέχεται τὸ κεφάλι σου ! τοῦ εἶπε ὁ Ἀμερικανός.

— Ὤ, γι' αὐτὸ δὲν μὲ νοιάζει καὶ τόσο, ἀπάντησεν ὁ μαῦρος. Τὸ καπέλλο εἶνε δικό μου, ἐνῶ τὸ κεφάλι μου ἀνήκει στὸν ἀφεντικό μου !...

* * *

Ἡ κυρία ντὲ Σαλαί, ἡ ὁποία ἐφηφίζετο γιὰ τὴν κομψότητά της, ἐζοῦσε πλουσιώτατα, χωρὶς νὰ μπορῆ κανεὶς ν' ἀνακαλύψη τοὺς πόρους της. Τέλος, ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐπὶ ἔτη κατέφευγε στὸ ἑξῆς «κόλπο» : Δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὸν χρόνο περιήρχετο τὰ γνωστά της σπίτια καὶ ἔλεγε ὅτι ἐνεργοῦσε ἔρανο γιὰ μιὰ δυστυχήσασα οἰκογένεια εὐγενῶν, ἡ ὁποία ἐπιθυμοῦσε νὰ παραμείνη ἄγνωστη. Τὸ προϊὸν δὲ τῶν ἐράνων της τῆς ἀρκοῦσε γιὰ τὶς τουαλέττες της καὶ γιὰ νὰ ζῆ μὲ ὅλη της τὴν ἄνεσι.

* * *

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαπσενὲτς εἶχε βγῆ περίπατο ἔφιππος, συνάντησε στὸ δρόμο ἕναν φτωχὸ ἀββᾶ ἐπάνω σ' ἕνα γαϊδουράκι.

— Ἔ ! ἀββᾶ ! τοῦ φώναξε ὁ μαρκήσιος γιὰ νὰ τὸν πειράξη. Πῶς πάει ὁ γάϊδαρος ;...

— Ἔφιππος, κύριε μαρκήσιε ! ἀπάντησεν ὁ ἐξυπνότατος ἀββᾶς. Καὶ ὁ μαρκήσιος ἔμεινε κόκκαλο !...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ !...

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Κάρολος Α' μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα εἶχε πάει μαζὶ με ὅλη τὴν Αὐλὴ του σε μεγάλο κυνήγι στὸ δάσος τῆς Παλαιᾶς Καστίλλης. Τὸ κυνήγι ἦταν πλούσιο καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ βασιλέως δὲν ἐπρόφθαναν νὰ μαζεύουν τα θηράματα. Ξαφνικὰ ὅμως ἔπιασε μιὰ τρομερὴ καταιγίδα ποὺ ἔκανε τοὺς αὐλικοὺς νὰ σκορπίσουν μέσ' στὸ δάσος, ψάχνοντας νὰ βροῦν ὁ καθένας καταφύγιο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Στὴν ἀναμπομποῦλα ἐκείνη ὁ βασιλεὺς βρέθηκε μακρὰ ἀπ' τὴν ἄλλη ἀκολουθία του. Ἀμέσως ἄρχισε νὰ κυτάζη κ' αὐτὸς γύρω του νὰ βρῆ κανένα μέρος νὰ τρυπώση. Πρόγματικὰ δὲν ἄργησε νὰ ἰδῆ μιὰ μεγάλη σπηλιά, στὸ κοίλωμα τῆς ὁποίας μποροῦσε νὰ στεγασθῆ ἕνας λόχος ὁλόκληρος. Μόλις ὅμως μπῆκε μέσα, εἶδε τέσσερες ρακένδυτους ἀλῆτες, οἱ ὁποῖοι κοιμόντουσαν βαθειά. Δὲν θέλησε νὰ τοὺς χαλάση τὸν ὕπνο καὶ προχώρησε σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ προφυλαχθῆ ὅπως μποροῦσε καλύτερα. Ἐκεῖνοι ὅμως ἀπ' τὸν κρότο τῶν σπηρουνιῶν καὶ τοῦ σπαθιοῦ του ξύπνησαν καὶ μόλις τὸν εἶδαν πετάχθηκαν ὄρθιοι καὶ τὸν περικύκλωσαν.

Τότε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ ἔρριξε ἕξω μιὰ ματιὰ καὶ εἶδε πῶς ὁ βασιλεύς—ποὺ τὸν εἶχαν ἀναγνωρίσει ἀμέσως—βρισκοταν μόνος καὶ χωρὶς συνοδεία, τοῦ εἶπε χωρὶς κανένα προοίμιο :

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε, Μεγαλειότατε, τὶ παράξενο ὄνειρο ἔβλεπα τώρα δὰ στὸν ὕπνο μου. Ἔβλεπα πῶς τάχα μοῦ χαρίσατε τὸν ὡραῖο βελούδινο μανδύα σας.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἀπότομα καὶ χωρὶς κανένα σεβασμό, τὸν μανδύα ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔρριξε στοὺς δικούς του.

— Ἀ ! Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ δεύτερος. Ἐγὼ εἶδα ἕνα ἀστεῖο ὄνειρο. Εἶδα πῶς μοῦ ἀντικατέστησες τὸ παλιὸ ξεθωριασμένο καπέλλο μου με τὸ ὡραῖο φτερωτὸ βελούδινο καπέλλο ποὺ φοῦτε...

Καὶ πῆρε τὸ βασιλικὸ καπέλλο, το φόρεσε ὁ ἴδιος καὶ τὸ δικό του τὸ φόρεσε στὸ κεφάλι τοῦ βασιλιᾶ, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι.

— Καὶ ἐγώ, εἶπε ὁ τρίτος, εἶδα πῶς μοῦ χαρίσατε ἕνα ὡραῖο πολεμικὸ ἄλογο, μὲ χρυσὰ χαλινάρια καὶ ὡραία σέλλα.

Καὶ πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ βασιλιᾶ τὰ ἡνία τοῦ ἀλόγου του.

— Καλά, εἶπε τότε καὶ ὁ τέταρτος στοὺς συντρόφους του, σεῖς τὰ πήρατε ὅλα καὶ δὲν ἀφήσατε τίποτε γιὰ μένα.

— Μπᾶ, ἀποκρίθηκε ὁ πρῶτος, σὺ θὰ πάρης αὐτὴ τὴν ὁλόχρυση κυνηγετικὴ σάλπιγγα τοῦ Μεγαλειότατου.

— Ὡραία, εἶπε τότε ἀτάραχος ὁ βασιλιᾶς, τὰ ὄνειρά σας ἦταν θαυμάσια καὶ μὲ μεγάλη μου χαρὰ σᾶς χαρίζω ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματά μου. Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ σᾶς δείξω πῶς τὰ μεταχειρίζονται.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔφερε στὸ στόμα του τὴν κυνηγετικὴ του σάλπιγγα καὶ φύσηξε τρεῖς φορές, με ὅλη τὴν δύναμί του, προτοῦ οἱ τέσσερες ἀλῆτες καταλάβουν τὸν σκοπό του καὶ τὸν ἐμποδίσουν. Ἔπειτα τοὺς τὴν ἔδωσε πάλι.

Σε λίγα λεπτὰ ὅμως διακόσιοι περίπου ἱππότες, τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλέως, ἔφθασαν καλπάζοντες ἕξω ἀπ' τὴν σπηλιὰ καὶ βλέποντας τὸν μονάρχη τους ἀνάμεσα στοὺς λωποδύτες, ξεγύμνωσαν τὰ σπαθιά τους.

Τότε ὁ βασιλιᾶς γύρισε στοὺς τέσσερες ἀλῆτες καὶ τοὺς εἶπε :

— Καλοί μου φίλοι, δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὶ παράξενο ὄνειρο εἶδα, ἐνῶ σεῖς μοῦ πέρνατε τὰ πράγματά μου. Ἔβλεπα ὅτι εἴσαστε κρεμασμένοι κ' οἱ τέσσερες σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ γειτονικὰ δένδρα.

Τὸ βασιλικὸ ὄνειρο δὲν ἄργησε νὰ γίνη πραγματικότης.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ κορμιὰ τῶν τεσσάρων ἀλητῶν κρεμόντουσαν τὸ καθένα σ' ἕνα δένδρο...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Εἶναι γνωστὴ ἡ παράδοσις τὴν ὁποίαν ἀναφέρουν ἀρκετοὶ συγγραφεῖς γιὰ τὴν Κλεοπάτρα, ὅτι δηλαδὴ ἡ περίφημη αὐτὴ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θέλοντας κάποτε νὰ καταπλήξη τὸν Ἀντώνιο, ἔπιρε ἕνα σκοινάρικα ἀπὸ μαργαριτάρι, τὸ διέλυσε μέσα σ' ἕνα ποτήρι ξύδι καὶ τὸ ἤπιε. Τελευταῖα ὅμως ἕνας Εὐρωπαῖος φυσικὸς ἀπέδειξεν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινό, διότι ὅταν ἐδοκίμασε κι' ὁ ἴδιος νὰ διαλύση ἕνα μαργαριτάρι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, παρετήρησε ὅτι τοῦτο ἦταν ἀδύνατο. Ὁπωσδήποτε ἡ παράδοσις, μολονότι δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν ἀλήθεια, μᾶς δείχνει τὶ ἀξία ἀπέδιδαν οἱ ἀρχαῖοι στὰ μαργαριτάρια.

τα...Τὶ νὰ κάνω τώρα...*(Ὥσπου ν' ἀποφασίση τὶ νὰ κάνη ἔχει πέσει κατὰ γῆς λιπόθυμος. Ὁ Παῦλος ἀνακηρύσσεται νικητής. Νὸκ Ἄουτ !... Ἡ Ζανέττα πηδάει τότε τὰ σοιανιά, ὁρμάει στὸν Παῦλο, τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλάει κατενθουσιασμένη καὶ ὕστερα τρέχει στὸν ἀδελφό της, ποὺ εἶνε ξαπλωμένος ἀναίσθητος, μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο αἷματα.)*

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Δὲν εἶνε τίποτα, Λουδοβίκε μου, δὲν εἶνε τίποτα.. Μὴ χολοσκάνης... Νά, νίκησε ὁ Παῦλος.. Θὰ πάρη τὶς εἴκοσι χιλιάδες φράγκα... Μ' αὐτὲς θὰ κάνουμε τὸ πρῶτο νοικοκυριό μας !... Τί ἀνέλπιστο λαχεῖο ἦταν αὐτό ! Θὰ δῆς τὶ καλὰ ποὺ θὰ ζήσουμε ὅλοι μαζύ !... Δεν χαίρεσαι καὶ σύ, ἀδελφούλη μου ; Μικρό μου Λουδοβικάκι, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ μακαρίτης ὁ μπαμπᾶς !...

ΚΙΛ. *(φτύνοντας τρία σπασμένα δόντια).*— Χαίρομαι, χαίρομαι... Εἶμαι κατενθουσιασμένος !

ΠΑΥΛΟΣ ΤΖΙΑΦΕΡΙ